

Egy kánikulai hétvége Ráckeven

Az egyik kedvenc horgászvizem a Soroksári-Duna-ág. Ifjabb koromban azt terveztem, hogy idős... szóval, hogy a mai koromban a partján fogok élni, és minden hajnalom a vízén ér majd. Kis ház, stég, közel a kedvencekhez, a halakhoz.

Jankovics Ferenc: 24 000 gramm

Kránitz Lali barátommal gyérintettük annak idején még Harasztiban, a tanyáján a dévérpopulációt, és nagyon megtetszett az az életforma, amit csak ez a víz tud nyújtani, ilyen közel a fővároshoz. Borzasztóan nagyképpen előbb a halászlének valót tettük fel főni a parton a bográcsban, és csak utána kezdtünk el horgászni. Eleinte csak repülő halakat fogtunk! Úgy értem, amit fogtunk, egyből repült is a mellétünk fortyogó alaplébe. Mire megjött a ponty, már át is passzíroztuk a lénekvalót.

Aztán a sorsom másfelé sodort. Most hegyen lakom. Itt vizet csak akkor látok, ha kinyitom a csapot, vagy ha az erkélyről kémlelem a Duna távoli vékony csíkját. A panoráma ugyan szép, de a gyerekek felnöttek, kirepültek, és ha két ember fogócskázik egy nagy házban, hát az elég viccesen néz ki. Talán idén elkél a ház is, és akkor új életter felé kell nézni megint...

Ilyenkor beugranak a régi, meghatározó emlékek, és egy csendes augusztus eleji hétvégén leruccantunk párommal Ráckeve kicsit körülnézni. Először is útközben meglátogattam a régi helyszínt, Lali egykori horgászházát. Hát... Nagyon megroggyant szegény. Már a negyedik tulajánál tart, de nem nagyon törődnek vele. Ha lenne pénzem, már a régi jó barát emléke miatt is megvenném. Aztán bekopogtunk **Reviczky Gábor** barátomhoz is, aki nem csak álmodozik, mint én, de ő meg is valósítja az álmait. Ráckeven találta meg az otthonát, amelynek lélegzetelállító belső kiala-

Ilyen volt...

kításában óriási szerepe van Gabi feleségének, a lakberendezőnek is kiváló Krisztinának.

Miután kigyönyörködtük magunkat, és megittuk Európa legfinomabb Reviczky-kávéját, átgurultunk vendéglátóinkhoz, a Ráckevei Duna-ági Horgász Szövetség központjába. Még elevenen éltek bennem a 15 évvel ezelőtti képek a dűledező kis viskóról a bejárattól balra. A hangulatos, de nagy átgondoltságot nem mutató terület akkor tele volt mindenféle „egyszer még jó lehet valamire” cuccal. Most meg azt hittem, eltévedtünk! Egy gyönyörű parkban találtuk magunkat, egy pompás, elegáns épület előtt, a díszkövekkel kirakott parkolóban. Gondozott terület, hatalmas száletivel, tele növényekkel meg Bundással, aki az első simogatásig rendíthetetlenül, oroszán képességeket fitogtatva őrizte a gondjaira bízott birtokot. Megtorpantunk, kicsit el is bizonytalanodtam. Biztos, hogy ez ugyanaz a hely? Nem kellene gyorsan visszazaladni a város táblához, megnézni, hogy jó helyen járunk-e!

De ekkor már mosolyogva érkezett a házból **Tóth István** horgász-ellenfél-barátom, a szövetség ügyvezető igazgatója, és a dühöngő kánikula elől betessékelt minket a légkondicionált épületbe. Látván, hogy egy ideje már a leesett államat keresgélem a kövön, egy gyors

„gyárlátogatásra” invitált a telepre. Ebben a kis palotában, a szükséges irodák mellett, egy vendégszoba is található, hiszen eleven testvér-horgász kapcsolatot tartanak fenn számos lengyel horgászszövetséggel. A ház alatt halkeltető és labor, a melléképületekben hatalmas víztisztító, szűrőberendezése halszaporításhoz szükséges vízminőséget állít elő. A szomszédos épületben óriási saválló víztartály, a tetőn napelem-hadsereg kacsingat az ég felé, a fedett garázsban két saját tulajdonú teherautó, a telepítendő halak szállításához felszerelve. Egyik ámulatból a másikba esek. Valljuk be, megszoktuk már az elmúlt évtizedekben az egyesületi, szövetségi irodáknak álcázott „napijegykiadó” bódékat. De ez, amit itt láttam ledöbbsentett.

– Pista! Mennyi nálatok az éves tagdíj? Tízmillió per horgász?

– Pályázunk, Dezsőkém! Pályázunk! És nagyon megfogunk minden fillért!

– Na, de ezeket az irodákat, fogadótermeket például be is kellett rendezni valahogyan. Csak az maga első ránézésre vagy húszmillió!

– Egymillió, testvérem!

– Egy? Az hogy lehet?

– Tudod, Párizsban, a Moulin Rouge melletti egyik kis szálloda ötvenként lecsereéli a bútorait.

– Mi van?! Ti Párizsból

... ilyen lett!

hozattátok a berendezést? Mindjárt összeszaladom magam! Akkor, vagy ti jártok sokat mulatni a világ egyik leghíresebb mullatójába, vagy tele vagytok francia ismerősökkel!

– Egyik sem! Viszont tudunk interneten ügyesen keresgélni! Az egész szállításával együtt Párizsból nem került egymillióba!

– Hihetetlen, amit és ahogyan csináltok!

Közben megérkezett az elnök, **Molnár Pali** barátom is. Együtt nézzük a szövetségi telekhez tartozó nagy stégerrel a vizet. Szép tiszta!

– Talán lehetne még szebb is. Tudod, a ti budapesti szennyvízcsatornátok egyben azonos a budapesti esővízelvezető csatornával is. Egy rendszerben folynak. Amikor aztán az utóbbi években nálunk a nyaranta lassan már

megszokottá váló trópusi esők leszakadnak, a rendszer ezt a megnövekedett mennyiséget már nem bírja el, és a felduzzadt tisztítatlan áradat a mi gyönyörű Duna-águnkba ömlik. Már rengeteg ígéretet kaptunk az áldatlan állapot megszüntetésére, bár mi is tudjuk, hogy ez roppant költséges fejlesztés lesz, de azért reménykedünk, hogy mielőbb megoldódik ez az égető kérdés is. Mert e miatt, egy szakaszon időnként még fürdési tilalmat is kénytelenek vagyunk elrendelni.

– Nemcsak gyönyörű, de nagyon érzékeny víz is a mienk!

– veszi át a szót Pista barátom. – Nézd, mik úsznak a víz tetején! Elpusztult amuri kagylók.

– Mit csinálnak ezek itt? Feljöttek kicsit szétnézni?

– Úgy is mondhatjuk. Sajnos földobták a bakancsot. Ez az itt nem őshonos faj

Amurkagyló-pusztulás, 2018 Ráckeve

ÍGY IS LEHET CSINÁLNI!

Indul a telepítés

valamikor évtizedekkel ez előtt került a vízbe. Szépen elszaporodott, de mivel északról jött, nem bírja elviselni a huzamos 30 Celsius-fok feletti hőséget, ráadásul van egy parazita élősködője is. Ilyenkor tömeges a pusztulás, harcsáink és nagytestű pontyaink legnagyobb öröme. Hatalmas lakomák folynak itt alkonyatkor. Pechükre, ebbe a felszínen úszó kagylóhúsbá időnként egy-egy horog is belekerül. (A Sori-spori horgász leleményes, „megfigyelő” fajta!) Szép fogásaink vannak idén.

– Mert szép sport a horgászat! Honnan igazoltátok ezeket a gyönyörű pikkelyes sporttársakat?

– Ha már áttértünk a sportnyelvre, úgy is mondhatjuk, mi csak saját nevelésű játékosokat igazolunk! Akarsz látni egy ilyen látványos „átigazolást?”

– Persze!

– Szerencséd van, holnap lesz az aktuális telepítés, itt a helyed!

Másnap innen folytattuk!

– Tessék, a saját szemmeddel láthatod őket! Hogy tetszik az új csapat?

Mehet a csapat!

– Gyönyörűek!

– Saját tenyésztésünk szakmailag elfogadott neve: Ráckevei Pikkelyes Ponty. Az itt, a telepen született, majd előnevelt ifi csapat a szomszédos makádi nevelőtavainkban fejlődik tovább ilyen izmos felnőtté. De zsinórszaggató méretét már újra itt, a mi gyönyörű vizünkben éri el.

– Vannak a környéken igazi zsinórszaggatók is?

– Mutatok is képeket róluk!

– A mindenit! Nem csúnyák!

– Ilyenekről, a 15 kiló feletti fogásokról minden évben

kapunk több mint száz képet. A két fotó jó minősége miatt mutatom neked pont ezeket. Akik pedig e gyönyörűségeket, a rekordlistásokat visszaengedik, jutalomban részesülnek. Megkapják ajánlékba a következő évi területi jegyet! Ez az eredménye annak, hogy a makádi nevelőtavakból évente többször kerül tetemes mennyiségű saját nevelésű ponty, süllő, keszeg a vízbe! Ez meg is látszik a fogásokon! Tavaly 238 639 kiló halat fogott a közel húszezer fős tagság és mintegy tízezer fő horgászturista.

Nagy kaland volt nekem ez a hétvége. Igazán csak körülnézni akartam, mi maradt meg a bennem felhalmozott régi szép emlékekből, de a múlt emlékeinél sokkal biztatóbbat láttam. A jövőt! A fejlődést, a tulajdonosi szemlélet remek példáit. A korhangját meghalló, lehetőségeit maximálisan kihasználó gazdálkodást. Pedig ezek a modern, „trendi fiúk”, Molnár Pali elnök és Tóth Pista ügyvezető, valamint szorgalmas munkatársaik sokkal inkább tartoznak az én nagypapa korosztályomhoz, mint a mai korunkat meghatározó online-generációhoz, nyugodt szívvel állíthatom: példa értékű, amit csinálnak. Megmutatják sokaknak: így is lehet csinálni. Jó tudni, hogy horgászjövők itt is jó kezében van. De már a mánk is. Fogják szépen a halakat, és a vendég-horgászok, köztük én is sokat... Hiszen én is...

A fenébe! Most vettem észre, hogy úgy megbabonáztam, amit láttam, hogy ezen a hétvégén elfelejttem elővenni a horgászbótot a csomagtartóból!

Straub Dezső

Horváth Péter: 16 250 gramm

